

Wojciech Bonowicz

Eilėraščiai iš rinkinio: *Lenkiški ženklai* (lenk. *Polskie znaki*, 2010)

Poetas

Poetas privalo žiūrėti. Poetas stebi
jis žiūri įdėmiai net kai nusuka akis
jis yra poetas. Poetas negali
užsimerkti. Viduje
turi antras akis bet
ar jų pakanka? Ne, nepakanka.
Poezijos prakeiksmas tas įdėmus žvilgsnis
mėginantis įžiūrėti. Poetas miegant kitiems
nemiega. Jis budi. Prie didžiosios akies
kuri jam nepriklauso.

Atlygis

Galbūt niekad nebeparašysiu nieko
geresnio. Nevalia taip galvoti.

Naktį pasnigo ir mūsų stogas
išsipūtė ir įlinko. Noriu išeiti bet kažkas

mane sulaiko. Ar tai kad žmonės pradingo
lyg jų niekada nebūtų buvę? Ne. Manau

kad mane sulaiko jų slopinamas balsas
nuolat kuo nors užklojamas šiandien dar ir sniegu.

Kas galima, kas negalima

Mėnulis šviečia.

Moteris šypsosi.

Moteris mato mėnulį.
Mėnulis žvelgia žemyn.

Dalykai kurie laukia.
Ir dalykai kurie negali laukti.

Neįsivaizduok pernelyg daug.
Įsivaizduok
būtent tiek.

Sodas

Nežinia ar medis išgyvens per žiemą.
Du artimiausius nulaužė vėtra.
Likusieji pasitraukė laukia kas bus.

Vienišas medis. Tolumoje namas. Name atviras langas.
Nėra kuo kūrenti tad tenka šildyti rudens diena.
Kaip įmanoma ilgiau.

Visi stebisi kad dar neiškirto medžių.
Galiausiai teks tai padaryti. Pirmiausiai turbūt
tą vienišą. Išlaužyti jo kaimynai
sudegė pernai žiemą.

Kas yra istorija? Anksčiau apie tai negalvojau
o dabar klausiu: kas yra istorija?

Žvaigždės

Kam mums reikalingi poetų veidai?
Skaitydami eilėraščius žvelgiame įdėmiai tarp jų veidų.
Jų akys nuleistos vienas poetas suraukė antakius.
Poetė pasitaisė plaukus paskutiniame savo eilėraštyje.

„Eime“, mostelėjo mums ranka o paskui ranka pranyko.
Kad ir kur eitume pateksime į kokį nors kadra.
Kur tarp poetų veidų – ir keli medžiai
Be jokios tuštybės stovintys netvirtai ant pilkos žemės.

5:59

Visą naktį ėjau
dugnu.
Dugnas buvo visur. Ėjau
nežinoma kryptimi. Tarsi trypčiojau
vietoje bet ta vieta judėjo
ir ilgainiui net išjudino kažką manyje.
Paskui dumblas pasidarė toks tirštas
kad galėjau į jį atsigulti. Ilsėjausi
dugne žinodamas kad žemiau nieko nėra.
Kad ten nebeieškosiu.
Ilsėjausi savyje
dugne. Ir kažkas stebėjo mane
per sapną. Kažkas ten buvo. Kažką sapnavau
kas sapnavo mane. Kažkas
pasakė: „Nežinau
kur esu
bet esu“.

Įlankoje

Buvo per šalta kad nusirengčiau ir išokčiau.
Kartais filmuose pamatai dalykų kuriuos norėtum pamėgdžioti.
Bet kitur taip neišeina.

Ji suko ratus aplink uolas. Nesijautė tikra.
Jai nepatiko kad sėdžiu ant kranto stebiu rašausi.
Ją erzino toji sidabrinė dėžutė mano rankoje.
Ėmė pavydėti kai nusukau žvilgsnį į žuvėdras.

Galiausiai nuplaukė. Man irgi reikėjo eiti.

Neketinau nieko aprašinėti. Savaime taip išėjo.

Mano sapnas su laikrodžiais

Valgėme laikrodžius iš skardinių dubenėlių.

Laikrodžiai turėjo akis kaip viskas gulage
iš kiekvieno plyšio į mus žvelgė užšalusi akis.

Mirusieji guldavo miegoti vagose arba upės dugne. Niekas nesegėjo
laikrodžio ant rankos. Tai buvo mūsų vienintelis maistas.

Dar ledas kurio nebuvo įmanoma išjudinti
ledo siena ant kurios auštant siūbavo mano kvėpavimas.

Sukilėlis

Jis pasilenkia virš stalo ir ant jo krūtinės matau
mažą plieninį kryželį įsipainiojusį į plaukus.

O paskui nuotraukoje esame du nerangūs balandžiai
paduodantys vienas kitam išgelbėtą iš tvano šakelę.

Iš lenkų kalbos vertė Karolina Slotvinska